

EEN ANGSTIG AVONTUUR

DOOR CO VAN DER STEEN-PIJPERS

Op het tuinhokje voor hun huis zit Gerda. Met haar voet zet ze zich telkens af, en zwaait dan mee op het heen en weer gaande hekje. Ze heeft haar spijkerbroek aan, een slobbertrui en de sandalen van Bram. Net een jongen, zegt moeder wel eens hoofdschuddend. En vader noemt haar soms plagend Gerrit. O, ze wou maar dat ze een jongen was. In bomen klimmen en voetballen doet ze veel liever dan al die flauwe meisjesdingen.

Nu is 't woensdagmiddag. Ze wacht. 't Zal wel weer vergeefs zijn. Maar ze wacht toch, zoals ieder vrije middag. Dan vraagt ze heel onderdanig aan de jongens of ze mee mag. De jongens, dat zijn Bram, haar broer, en zijn vrienden Gert en Wouter. Wat zou ze graag mee doen met hun wilde spelletjes. Maar Bram zegt altijd: „We nemen geen kinderen mee.” Poeh, hij is maar één jaar ouder.

Daar komen ze. Ze hebben een brede plank bij zich. En dan weet Gerda meteen waar ze heen gaan, en ook, dat ze zeker niet mee mag. Aan de rand van het bos is een zandafgraving. Enorm diep en enorm breed. 't Lijkt net een rij bergen met één extra hoge top. De jongens, die op school net Azië gehad hebben, noemen het 't Himalaya-gebergte, en die hoge top is de Mount Everest. Eigenlijk mogen ze er niet spelen. 't Moet gevaarlijk zijn. Maar er is nog nooit iets gebeurd. Ze leggen de plank op de top. Eén gaat er op zitten, hij krijgt een flinke duw en dan suist hij naar beneden. Je moet zoveel mogelijk rechtop zitten. Als je voorover leunt, bestaat de kans dat je over de kop slaat. Zandhappertje noemen de jongens dat. Spijtig kijkt Gerda naar ze. Ze is nog nooit naar beneden geroetst. En 't lijkt haar zo fantastisch.

Opeens springt ze van het hek. Snel loopt ze naar de schuur, zoekt een plank, en volgt dan op een afstand de jongens. 't Himalaya-gebergte is niet

van hen, o zo. 't Is stil in het bos. Aan deze kant zijn zelden mensen. Als Gerda bij de zandafgraving komt is 't spel al in volle gang. Wouter heeft juist zijn zet gekregen, en suist met vertrokken gezicht naar beneden. Gerda hurkt achter een struik. Eerst maar eens even aankijken. Van Gert mag ze misschien wel een keer. Bram speelt altijd zo de baas. Nou ja, anders gaat ze straks, als de jongens weg zijn. Rustig kijkt ze hoe de jongens om de beurt naar beneden gaan. Langs de zijkant die begroeid is, klauteren ze weer naar boven. Het droge zand stuift soms hoog op. De jongens schreeuwen het uit van angst en plezier tegelijk. En geen van drieën beseffen ze, dat ze spelen met hun leven.

Totdat... het bijna te laat is. Bram is aan de beurt. Hij heeft van Wouter een flinke zet gekregen, en spreidt zijn armen om het evenwicht te bewaren. En dan, dan is het opeens of de berg instort. Grote ladingen zand verschuiven en verstuiven. Halverwege de helling schiet Bram voorover. Hij tracht zich weer op te richten. Het zand bedekt z'n armen, z'n benen, z'n rug. Nóg is zijn hoofd vrij. Maar het zand stuift door. De plank is naar beneden geschoven, en ligt aan de voet van de helling.

Bovenaan staan de jongens, stijf van schrik. Ze zijn radeloos. Als ze naar Bram toe kruipen, maken ze misschien een nieuwe lawine los, en als Bram z'n hoofd eronder komt, dan... dan stikt hij. „Probeer je om te rollen”, roept Wouter wanhopig. Maar Bram's armen en benen zitten muurvast. Met moeite kan hij zijn hoofd vrij houden. Z'n kin rust op het zand, en bij iedere ademhaling stuift het op, en kriebelt in zijn neus. „Help me”, wil hij roepen, maar hij kan alleen onverstaanbaar gesteun voortbrengen. Gert huult.

En dan is er opeens Gerda. Snel loopt ze tegen de

zijkant op, tot ze op de hoogte van Bram is. Haar gezicht staat verbeteren. „Ga die plank halen”, commandeert ze Wouter. Hij rent al. Als hij terug is, zegt ze: „Ren naar de straatweg. Houd een auto aan en vertel wat er gebeurd is. Gert, jij gaat naar het dorp. In de eerste winkel die je ziet, ga je de politie opbellen. Zeg dat er een ladder nodig is, en een touw, en iets om mee te graven.”

„En jij”, stottert Gert als hij ziet dat Gerda beide planken opneemt.

„Schiet op”, snauwt Gerda. „Snap je niet dat iedere minuut kostbaar is?” Dan schuift ze behoedzaam de planken in de richting van Bram. Gelukkig, ze zijn lang genoeg. Op handen en voeten kruipt ze er overheen, totdat ze languit, vlak bij Bram ligt. Voorzichtig graaft ze het zand onder zijn hoofd wat weg. Dan laat ze zijn kin steunen in haar beide handen. En zo wachten ze. Een eindeloos lijkende tijd.

Wouter heeft al gauw de straatweg bereikt. Met opgeheven arm probeert hij de aandacht te trekken. Maar de ene auto na de andere zoeft voorbij. Straks is Bram onder het zand verdwenen en... en Gerda misschien ook.

Eindelijk is er een chauffeur, die begrijpt dat dat radeloze joch iets anders bedoelt dan een eindje meerijden. Hij stopt, en Wouter doet snel z'n verhaal. „Je boft”, zegt de chauffeur, „ik heb een lang touw bij me.” Hij zet z'n auto aan de kant, en holt met Wouter mee. Maar een touw alleen is niet voldoende. Hij kan het toch moeilijk om Bram z'n hals binden. En hem uitgraven zonder meer hulp is te riskant. Wel weet hij het om Gerda's middel te krijgen. „Jij blijft hier”, zegt hij tegen Wouter, „je houdt het touw vast, en bij een nieuwe instorting trek je haar naar je toe.”

„En Bram dan”, bibbert Wouter.

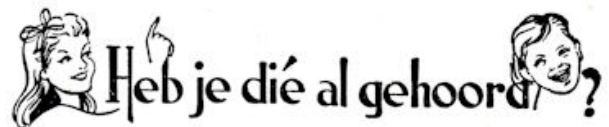
Maar de man is al weg. „k Haal de brandweer”, roept hij nog.

Gert is een klein kruidenierswinkeltje binnengestormd, waar geen telefoon was. Zonder uitleg rende hij weg, de deur openlatend. Nu staat hij in een slagerij. „Ongeluk”, hijgt hij, „moet politie bellen.” De slager noemt het nummer, en wijst met zijn duim achter zich. Met trillende vingers draait Gert. „Meneer, m'n vrindje zit tot zijn hoofd in het zand. Hij kan er niet meer uit. U moet direct komen met een ladder, enne en schoppen om mee te graven.” „En waar is dat?” vraagt een kalme stem aan de andere kant. „Op de Mount Everest, komt u toch gauw.” „Neem mij in de boot”, bromt de stem. „Waar, zei je?” „In het Himalaya-gebergte”, jammert Gert. En dan dringt het tot hem door, waarom die agent hem niet begrijpt. Haastig gaat hij verder: „'t Is bij de zandafgraving, aan de rand van het bos. De hele wand is ingestort, en m'n vriendje ligt er onder.”

„Hoor eens manneke, dit feit is erg genoeg om groot alarm te slaan. Maar als blijkt dat je me voor de gek gehouden hebt, ga je een hele week de cel in.” Nou, Gert wil wel veertien dagen de cel in als Bram maar gered wordt.

Een kwartier later wordt 't hele dorp opgeschrikt, als politie en brandweer met loeiende sirenes door de straten razen. 't Geluid klinkt Gerda en de twee jongens als muziek in de oren. Ze waren één in hun roerloos wachten. Eén ook in hun woordeloos gebed om redding. Een lange agent loopt lenig de helling op. Als hij Gerda ziet liggen op de planken, knikt hij waardierend. Dat heeft die kleine kraai goed bekeken. Maar nu moet ze toch terugkomen. „Kun je achteruit kruipen”, roept hij. Gerda schudt haar hoofd. Ze is verstijfd in haar krampachtige houding. Ze ziet niet eens kans haar handen onder Bram's hoofd weg te trekken.

Twee brandweermannen naderen met een lange ladder en een derde met een groot zeil. „Hoe krijgen die apen het voor elkaar”, bromt er een. „Die wand is bijna loodrecht.” Zeilen worden neergelegd, ladders uitgeschoven, en schoppen aangedragen. Gerda geeft niet veel moeite. De lange agent heeft haar bereikt. Hij tilt haar op en reikt haar aan een ander. Van hand tot hand wordt ze zo in veiligheid gebracht. Alles aan haar prikt en tintelt, en kreunend laat ze zich op de grond zakken. Bram's hoofd is onmiddellijk voorover geknikt. Hij kan niet meer. Zijn ogen puilen uit van angst, en zijn adem gaat piepend van benauwdheid. Bezorgd kijken de mannen naar de steile helling. Als ze gaan graven heb je kans dat er een ton zand naar beneden komt. Maar er is geen andere manier. Voorzichtig en toch snel graven ze om Bram heen. Eerst zijn hoofd wat verder vrij, dan z'n armen. Op een enkele aanwijzing na wordt er zwijgend gewerkt. Languit liggend knoopt een van de brandweermannen een touw om Bram's middel. Ze graven, ze trekken, en dan is Bram vrij. Slap hangt hij in de armen van zijn redders. En als hij naast Gerda op de grond is neergelegd, snikt hij het uit. Zeilen en ladders worden opgeborgen. De automobilist neemt zijn touw weer mee. Achter hen ligt grauw en verlaten de zandafgraving. „Als jullie toch het hart hebben daar ooit weer te gaan spelen!” raast de lange agent. Hij is boos, en tegelijk opgelucht dat het goed afgelopen is. Gerda en Bram worden achterin de politie-auto gezet. Moeder zal schrikken. En als vader alles hoort, zal hij hen flink de les lezen. Dat wel. Maar ze gaan naar huis. Naar huis! Als Gerda die avond naar bed gaat, kijkt ze nog even bij Bram om het hoekje. Moeder is geschrokken, en vader hééft gebulderd. Maar nu overheerst in alle harten dankbaarheid en samen danken ze de Here voor Zijn genadige bewaring. Bram grinnikt verlegen als hij zijn zusje ziet. Hij heeft haar nog niet bedankt, maar hoe zeg je dat nou? Opeens weet hij het. „Je mag in het vervolg altijd met ons mee”, belooft hij. Waarop Gerda plagend antwoordt: „Je mag niet eens meer weg, als ik niet op je pas. Dag hoor. Slaap ze.” „Welterusten”, zegt Bram. Dan rolt hij zich tevreden in zijn dekens.

HEEL VOORKOMEND

„Zeg eens ober, daar vind ik een haar in mijn soep.” „O, da's niets meneer, die nemen we wel terug.”

ER IN GELOPEN

Een straatjongen stond uren lang voor 'n smederij te kijken. Eindelijk ging hij naar binnen. De baas wilde hem weggagen en hield hem een gloeiend hoefijzer onder de neus. Maar de jongen vertrok geen spier. „Toe nou”, zei hij. „Dacht je dat? Hm, als je me een dubbeltje geeft, lik ik het af.” „Wel brutale rekel!” bromde de smid, „dat wil ik zien. Hier heb je een dubbeltje en nou dat hoefijzer aflikken!” Maar de jongen likte lachend het dubbeltje af en rende de smederij uit.

SPRAAKZAAM

Jan: Moeder, zeg eens wat!

Moeder: Maar jongen, wat moet ik zeggen?

Jan: Wel vraag bijvoorbeeld eens: Jan, lust je een sinaasappel?